

J. E. FRYKBERG.

KENNEL F.

Vår energiske sekreterare giver mig ingen ro, förrän jag skrivit något om de bästa hundar jag ägt eller uppfött.

Det skulle bliva en lång historia, om jag gäve mig in på ämnet och härvid samlade och ordnade allt material så som jag borde. Medvetandet härom har gjort att jag icke velat skriva. Gent emot denna min uppfattning står sekreterarens, om bristande intresse för saken, och för att icke bliva tillvitad denna mindre vackra egenskap så får det väl gå. Någon grundligare behandling bliver det icke, blott ett flyktigt berörande av de förhållanden som härmed sammanhånga.

Jag får väl då börja med den tid, då jag först fick blicken riktad på pointers. Det var år 1882 i Uppsala, där en ma-

for vid Upplands regemente vid namn Wiman bodde. Denne major ägde en brun och vit från England stammande pointertik, vilken skänkte sin ägare en kull rasrena valpar. Valpkullen väckte stort uppseende, och små folkvandringar ägde rum till majorens bostad, där valparna förevisades genom fönstret.

Vid denna tid höll jag mig själv med irländsk setter och som jag lyckats förvärva en rätt duglig sådan, kände jag icke något starkare behov att göra ombyte. Visserligen fick jag dressera om settern för varje år, men vad betydde det för en yngling i livets vår, då tiden räckte till och jägarglädjen låg över all annan glädje.

Nästa tillfälle till bekantskap med pointers, men då under jakt, var i sällskap med Gustav Kolthoff. Denna den svenska jaktens hedersveteran hade fått en hund »Kurre» såsom gåva av Friherre Liljecrantz, vilken hund förmodligen stammade från förut omnämnde Major Wimans tik i andra led.

Första gången vi jagade tillsammans var i Dalby socken, och »Kurre» var ej mera än omkring ett år. Han stod då under dressyr och gav intryck av ett mycket gott material. Något år senare jagade vi samman i Tierps socken, och då hade »Kurre» vuxit till i ålder och visdom samt avlade prov på mycken duglighet och briljant näsa och sök. Han var en värdig följeslagare till sin namnkunnige herre.

Emellertid ville jag ännu icke släppa setters, utan fortsatte att pröva dessa. Herr Anders Skog i Göteborg hade gjort en del importer av Laverack setters, vilka hade namn om sig att vara mycket dugliga och vackra djur. Från honom förvärvade jag mig tiken Daisy, vilken sedermera inregistrerades under nr 124 i S. K. K:s stambok.

Jag skulle dock ytterligare pröva setters och skaffade mig därför en del från Prinz zu Solms kennel.

Som min tid för dressyr härefter blev knappare, och set-

tern tycktes mig något för mycket pröva tålamodet ibland, beslöt jag mig nu att också skaffa mig en pointer.

Min första pointer blev en gul och vit tik bärande namnet »Tyra» och kullsystem med den under nr 75 i S. K. K:s stambok omnämnde »Lord». Det var en tik utrustad med storslagen näsa samt alla andra dygder, utom den att vara vidsökt nog. Hennes korta sök gjorde mig mindre, ty den tiden svepte jag själv fälten som den mest vidsökta pointer. Var jag drog fram med denna tik där visste jag att fågel icke fanns efter det hon passerat. Som alla genomtränade hundar, vilka man är van att lita till, och som därför känna sitt värde, bar Tyra ett djupt förakt för allt vad andra hundar under gemensam jakt presterade. Jag hade ännu ej släppt settern utan jagade alltid med setter och pointer tillsammans. Under en jakt vid Gamla Uppsala hade jag Tyra och en setter med. Från en hög kulle såg jag en raphönskull flyga upp och ungefär två meter högt över marken fortsätta flykten mer än en kilometers väg till en där belägen skog.

Det var egendomliga vittringsförhållanden denna dag. Ingen av hundarna hade sett raphönsen flyga upp, men när settern, vilken annars icke utmärkt sig för någon framstående näsa, skar luftslaget, så följde hon detta hela den långa vägen fram. Vittringen efter de höns som flugit låg faktiskt kvar i luften. Tyra respekterade vid framkomsten icke setterns (Kenzie of the Lahn) stånd, vilket förargade mig. Jag blåste in henne, men hon ville icke komma. Då hon hade mani för att apportera kastade jag hundpiskan och ropade apporte. Som en pil flög hon efter den, sprang där efter med piskan i munnen in i skogen och gömde den där för mig, och detta så väl, att jag ej fick rätt på den. Jag anför detta för att visa vilken slug kanalje hon var.

Mina försök stannade ej enbart med pointers och setters utan omfattade också griffons. Dessa senare voro appor-

HUSABY-DREAM OF DELIGHT (E. SÖRÄNGENS LYX U. CHAMP.
SKOGIS-LEILA), SJU VECKOR GAMMAL

törer och jag fick en hel del fågel ur marken som jag trodde mig hava bommat på, men för stora, vida, fågelfattiga fält passade dessa hundar ej.

Jag var nu framme vid tiden för Svenska Kennelklubbens stiftande, och därmed sammanfallande hundutställningar.

Pointerklubbens Meddel. XV.

1891 avhölls i Göteborg S. K. K:s första utställning och vid denna fanns en del utmärkta pointers. Jag minnes särskilt Ljunglöfs Adonis, Dicksons Rustem, de första av denna ras som inregistrerades i stamboken. Vidare Kapten Poulsens Naso och Brinkmanns Senta von Köln, vilken sistnämnda väckte rätt stor uppmärksamhet. Jag fäste mig särskilt vid Ljunglöfs Adonis och beslöt att para denna hund med Tyra. Av avkomlingarna utmärkte sig särskilt Foggy och Jolly, men nr:ris 1160 och 1172 i S. K. K:s stambok, både med hänsyn till exteriör och jaktduglighet.

Så kom S. K. K:s första fältprov med hönshundar vid Näsby 1893.

I ungdomsklass tävlade blott tvenne; min åtta månader gamla settertik Lady of the Lahn samt en pointer Adonis' Tochter Fräulein. Min valp som fördes av Greve Hamilton, för vilken hon var en främling, blev utslagen och pointern placerades. Vid samma fältprov i tävling III gick Kammarherre Flachs pointer Foggy i toppen.

Ungefär vid denna tid erfor jag att F. J. Brinkmann, Danmark, fått in en ny hund Treff von Erfurt, om vilken mycket talades i kennelkretsar. Denna hund var intagen för parning med Brinkmanns förut omnämnda Senta von Köln. Jag skrev och beställde en valp ur en blivande kull, och erhöll en syster till Treff von Nyköping, vilken senare skänktes S. K. K. såsom stamhund. Min valp erhöll namnet Senta von Nyköping och blev den egentliga stammomdern för mina hundar i olika blodlinjer.

Senta von Nyköping genomgick svår valpsjuka, vilken starkt slagit sig på nerver och luktsinne samt lämnade spår kvar, sedan hon tillfrisknat. Denna indisposition nedärvdes dock icke.

Vid S. K. K:s utställning 1894 studerade jag noggrant alla pointers, såg alla deras lyten såsom tunga huvuden, hängande halsskinn, en del tedde sig stora som kalvar, an-

dra mera dvärgartade, det hela verkade alltför liten enhetlighet.

Stjärnor funnos som kommo de andras brister att starkare framträda. Främst bland dessa stjärnor stodo Brinkmanns Treff och Senta, Ljunglöfs Adonis, och hans son Lord af Stockholm, tillhörig G. Koltthoff. Min Senta och S. K. K:s Treff samt kammarherre Flachs Foggy räknades också dit.

Jag beslöt mig då att bliva pointeränniska och har sedan med mer eller mindre framgång fortsatt härmed.

Det gällde enligt min uppfattning nu att först inrikta sig på en god enhetlig exteriör, för att så småningom och gradvis komma över till idealet att förena det sköna med det dugliga.

Den vägen var mycket stenbelagd och den värsta stenen var valpsjukan.

På utställningen 1894 sökte jag efter en lämplig hund för min Senta von Nyköping och kom härvid att stanna för d. v. Löjtnant Sundbergs Hej.

Resultatet slog synnerligen väl ut. Fem i denna kull fallna kommo på nästa utställning och togo där, Treff 690 1:sta pris och hederspris, Miss 722 1:sta pris och hederspris, Tyra 737 1:sta pris, Bess 698 och Senta von Uppsala 731 2:dra pris. En sjätte Glory of Uppsala 1163 tog 2:dra pris på utställningen i Göteborg 1901. Det var nog ett enastående resultat.

Treff 690 blev sedermera den hund, som kom att sätta enhetsprägel på Sveriges pointerstam.

Erfarenheterna av Adonisblodets goda egenskaper i förbindelse med den förut omnämnda Tyra kommo mig att binda detta blod även vid Sentastammen. I augusti 1896 fick jag en kull valpar, av vilka 670 Hej, 699 Bess och 700 Bessy blevo framstående. De bägge sistnämnda tikarna voro också synnerligen lyckliga såsom avelsdjur.

Härefter sökte jag avvinna något från Foggy av Svensk-sund samt Bounce of the Northe och använde härför 663 Don såsom stambund för Senta. I februari 1898 skänktes mig en valpkull, av vilka 1076 Bey, 1084 Don och 1089 Fley visade mycket gynnsamt resultat. En senare förbindelse med samma hund och min Tyra 737 lämnade också mycket god avkomma i 727 Sally von Uppsala, 734 Sobaka och 1122 Rob Roy.

År 1900 importerade jag från Danmark detta lands mest ansedda pointer Herta II Vallö, en framstående tik på bänk och fält. Jag har ej anledning att rosa denna import, då jag härmed bidrog att sprida den enligt mitt tycke mindre sympatiska färg, som är karaktäristisk för hertapointern. Parningarna lämnade ju också de mest oberäkneliga resultat i färghänseende. Herta II Vallö lämnade emellertid en hel del vacker och duglig avkomma med Treff, Gold och Lawn Sleeves, men jag var nog svag att ej slå ihjäl de hertafärgade, vilket jag ångrar.

Importen av denna tik, vilken på sin tid i Danmark väckte ganska mycken disharmoni, kunde med hänsyn till färgfrågan gärna varit ogjord. Den hör ej till mina ljusaste minnen som pointeruppfoðare.

Under 1901 års utställning i Göteborg träffade jag Bankdirektör Hedenlund och föreslog en parning emellan hans där utställda tik 1158 Flame Flower och min 690 Treff och utbad mig en eller två valpar. I januari 1902 föddes en kull, och mig sändes tvenne hanvalpar, vilka sedan buro de mycket beryktade namnen 1647 Blixt och 1661 Gold. Bägge dessa hundar gjorde liksom deras fader stora insatser för pointern i vårt land. Under 1903 tog jag initiativ till startande av Svenska Pointerklubben. Skälet härtill var, att jag oupphörligt från settermän fick höra att pointern ej dugde till något annat än som utställningsdjur. Setterentusiasten Hr A. Wendel skrev samma år eller det

föregående att »ännu har ingen pointer besegrat en setter.» Han menade naturligtvis i stort sett. Detta uttalande lämnade mig ingen ro och Svenska Pointerklubben kom till stånd. Sedan denna klubb arbetat några år blev det visst slut med talet om pointerns oduglighet på fältet, åtminstone har jag ej hört något av det sedan. Genom inbördes tävlan ha vi otvivelaktigt gjort varandra stora tjänster.

Under år 1904 skänkte mig Bankdirektör Hedenlund en valp efter sin vackra Grace (ättling efter Gold Dust och Flame Flower) och Müntzings Don (efter min Treff och E. Flachs Hally). Med denna tik Flame fick jag det yppersta material för fältet. Jag ägde nu samtidigt en ståtlig samling pointers: Min gamle Treff 690, Blixt 1647, Gold 1661, Flame 2121, Herta II Vallö 1166. Därjämte hade jag vanligen fyra à fem unga hundar, som alltid stodo under observation och prövning.

Flame blev en fältprovstjärna. Jag parade henne 1906 med Blixt, 1908 med Rino av Ysunda, 1910 med Gold, och 1912 med Skogis-Leif.

Det blev tio valpar med Blixt, av vilka tre gingo till vänner i Finland. Den främste i kullen blev Carr F. 2823 en ypperlig hund, vilken mycket användes till avel i vårt land. Rino lämnade också synnerligen bra valpar.

Danmarks bästa fältprovshund 1910—1912 Don José föddes i denna kull. Likaledes Bridge F., en storartad hund, som hos mig lämnade mycket vackra minnen. Jag överlämnade den till en avhållen vän i Ryssland.

Av valparna efter Gold ställes Uni F. 2831 såsom numro ett. Hon hamnade hos Herr Emil Nobel, Petersburg, och blev den bästa fågelhund han ägt.

Den sista kullen med Skogis Leif skänkte mig Champion Flame II, vars bana ännu icke är slut.

Samtidigt härmed försökte jag med ett par kullar efter Carr och Gyll med min tik Fyris.

Min strävan att få in lämpligt blod från England föranledde en resa dit i Bankdirektör Hedenlunds sällskap. Men där fanns intet att hämta. Jag köpte av Elias Bishop en tik Denbury Bess 2853 och försökte en kull med henne och Blixt, men resultatet uppmuntrade ej.

Mig syntes som om Treffblodet lämnade det bästa resultatet med Foggy — Svensksundsblodet. Särskilt tilltalade mig Foggy 1161, vilken fått vackra valpar med Blixt, bland dem Rino av Ysunda. Avkomman bar fullkomlig Trefftyp, men blev lättare och utmärkte sig för goda näsor och voro ovanligt lättdresserade.

Jag förvärvade denna tik och en förnyad kull med Blixt lämnade mig Seabrees 516 H, vilken tycktes mig representera målet för min strävan.

Sedan jag nu flyktigt genomgått något av mitt liv som kennelman och stannat för en del av de olika fyrfotingar, som stammade från eller tillhört min kennel, skulle jag utvälja de bästa bland dem.

Bland hundar bliver det Treff, Gold, Blixt, Bridge F., och bland tikar Champion Flame, Seabrees, Champion Flame II samt Uni F.

Treff var ju ingen idealisk fältprovsvinnare efter det mönster och de krav, vilka nu göra sig gällande. Men jag ägde honom under en period av mitt liv, då jag själv rörde mig oerhört snabbt och tröttade ut de flesta människor, med vilka jag jagade. Jag märkte därför aldrig att han behövde vara snabbare. De mest framstående dragen hos denna min favorit var en fenomenal näsa, säkerhet i allt sitt görande, en första klassens brukshund. Klokhets visade han som en människa och en tillgivenhet höjd över allt vad människobarn kunna visa prov på. Och så han talade med både röst och ögon! Det är omkring tretton år sedan han dog, men mitt hjärta blir än i dag varmt, när tankarna stanna vid hans minne.

Gold kom härnäst som favorit. Jag dresserde *Gold* och *Blixt* själv och samtidigt, samt tog första pris för dem på fältprovet vid Söderköping 1904. Genom att jag själv dresserde dem kom jag snart särdeles väl underfund med deras lynnen. *Gold* bar sin faders väsende och karaktär upp i dagen, men var lättare i loppet och kanske något känsligare till sinnet än denne. Hans näsa var liksom faderns fenomenal. Detta gjorde, att jag kom att bruka honom oerhört mycket, ty under denna tid av mitt liv gick all min strävan ut på att tillfredsställa min stora passion: jakten. Efter fältprovsåret fick han fritt utveckla sig efter sitt kynne och han valde under jakterna alltid terrängen själv, efter sitt förstånd och sin erfarenhet. För tillrättavisning var *Gold* oerhört känslig, alldeles som den vekaste människa. En gång under en jakt utanför Uppsala jagade jag som vanligt med tvenne hundar, bland dem *Gold*. Jag krävde att dessa under sökandet skulle korsa varandras lopp, så att de ej löpte över samma terräng. *Gold* gjorde mig härvid missnöjd, och jag blev arg och tog in och grälade på honom.

Detta tog honom så hårt, att jag ej fick ut honom. Vi gingo trumpna bägge två, och jag ville ej giva med mig. Över en timme gick, *Gold* tog bannorna och gick bakom, han formligen grät. Till slut fann jag situationen outhärdlig och måste tala vänligt och uppmuntrande till honom. *Gold* förvandlades, han stormtjöt av glädje, löpte ut och var på fältet en kung. Jag hade som nämnt en annan hund med, och en äldre aktad vän från Stockholm hade också sin hund att jaga efter. Tjugusex höns skötos, därav nitton för *Gold*.

Samma utpräglade trohet och tillgivenhet, som behärskade *Treff*, gingo igen hos *Gold*, hans stora mörka ögon talade på samma sätt som faderns.

När han blev äldre drog jag mig, vis av erfarenheten med

Treff, för att genomgå den sorg, som hans bortgång skulle medföra, därest han doge i mitt hem. Jag skänkte därför bort honom till en kär vän i Norge, vars favorit han var. Hans minnesruna, tecknad av denne vän, är bland det vackraste en penna nedskrivit om en hund, och lyder brevet så:

Lilleström 9. April 1913.

Kjære ven!

Nu får Du gjøre en liten stans i hverdagslivets jag, gå ind i dit lønkammer og ta med derind alle dine gode, lyse minder om vennen Gold — gamle gubben Gold, din vakre, trofaste, snille ven — og min — er vandret bort. Jeg har inat gennemlevet den tunge skilsmessens stund, hjulpet ham i hans sidste, korte strid og lukket hans öine. Jeg föler det, som jeg har mistet en kjær ven, og meget kommer jeg til at savne hans gode, trofaste blik. Og Du får ta din pen och nedtegne et vakkert mindeblad om gamle gubben og fylde det med gjenskinnet fra alle de lykkelige timer då han glædit dit öie og din sjæl. Også mig har han skaffet så meget av de gode glæder i det korte år, han har været min. Længe nok alikevel til at jeg kan forstå, hvad han må ha vært for Dig, som har set ham i al hans ungdoms glans, når han med hodet höjt mot vinden suger til sig den herlige duft fra hönsene langt der fremme ved diket — solen skimrer, og hjertet klapper av fryd —

Gubben har vært kjæk hele tiden, storartet appetit, blid og fornöiet, indtil han den siste ukes tid blev lidt slap — intet speciell. Søndag hadde han et anfald av hjertelammelse, som han såvidt greiet. Mandag var han nokså kjæk, men vilde ikke spise — igår gik det fort udover med ham og inat kl. 12¼ hörte hans hjerte op at slå. Han hadde ingen smerter, men lidt åndenöd og uro tilslut. Diagnose: Alderdom og hjertelammelse. Behandling: den han likte bedst

— jeg strök hans hode, hans nakke og hans ryg med min hånd, og han løftet med besvær sine klare, brune öine mot mig, og vi takket hverandre.

Og så en hilsen og en tak fra os begge —

Din hengivne ven
Sigurd.

Blixt var en bedårande vacker hund och kunde vara ett mönster för huru en hund borde se ut. Han blev heller aldrig slagen på utställning, varken i vårt land eller i andra. Såsom jaktdjur nådde han dock aldrig upp till Gold, det var min erfarenhet efter blott tvenne tillfällen till jämförelse under det första året, jag jagade med de bägge bröderna och sedan tog jag ej ut honom mera det året, därtill var min kennel då för stor, och jag något för anspråksfull. Hade jag velat lägga ner arbete på honom, hade saken måhända förändrat sig. Jag tyckte *Blixt* var för djärv på stånden, något som stod i full harmoni med hans lynne för övrigt. En viss hänsynslöshet karakteriserade detta, alldeles som hos vackra, bortskämda män. Härtill saknade han det frappanta draget av intensiv hängivenhet, som likt en röd tråd drog igenom *Treffs* och *Gold*s liv och för vilket jag var så svag.

Vacker var han och stolt samt utrustad med ett glänsande humör och levnadsmod. Många framstående barn — säkerligen de flesta någon pointer i vårt land haft — kunde härtill räknas till hans meritlista, men vi passade icke ihop. En hund skall vara jägarens vän och innerligt förtrogne, för den rollen passade *blixt* icke — ej heller jag för honom.

Bridge F. var en ståtlig hund, tillgiven, värdig och duglig. I ett avseende var han den ende och märkligaste hund jag ägt. Jag har aldrig sett eller haft en hund, som varit

så omtyckt av alla andra fyrfota kamrater. Alltid brukar väl någon resa borst eller morra, då en främmande hund nalkas. Så skedde ju ock gent emot Bridge, men blott på avstånd. När han kom närmare lade sig all opposition — aldrig ett gruff!

Bridge var född utan nerver, hans lynne var alltid lika jämnt. Värdig, lugn och vänlig nalkades han alltid och utan tvekan alla andra hundar, stora eller små ädlingar, slaktarehundar eller byrackor, det var detsamma.

Bridge hade god näsa och ett bra lopp, ett i allo förstklassigt material, samt var härtill mycket tillgiven.

Vid 1909 års utställning gick han något över ettårig upp såsom etta i ungdoms och öppen klass. Doktor Lunin från Petersburg, som då besökte utställningen, lämnade mig ingen ro för denna hund, och hans älskvärda doktorinna förklarade, att jag måste lämna dem Bridge. Nå mitt öde var beseglat, jag var naturligtvis såld, och så gick Bridge till Ryssland.

Ännu i dag kan mina tankar och känslor icke skiljas från denna underbara hund. Ehuru sällan, inträffar det dock, att Bridges egenskaper hava sin motsvarighet i människolivet. Det finnes verkligen om också ytterst få människor, om vilka man kan säga, att de ej ha några fiender. Sådana personer bruka vara utrustade med ett synnerligen trevligt yttre, av sådan art som i allmänhet slår an på alla, ett medfött älskvärt väsende, fritt från nervösa inslag, en utpräglad takt gent emot andra, gott huvud, osjälviskhet och anspråkslöshet. En sådan person var den oförgätlige Dr Gustav Kolthoff. Bridge var en Kolthoff inom hundarnas värld.

Icke lång tid efter det Bridge kommit till Ryssland fick jag meddelande om att han då var utrustad med ej mindre än 11 första pris.

Champion Flame var, såsom förut nämnts, en gåva av

Bankdirektör Hedenlund. Såsom ung valp var hon utackorderad i Gamla Uppsala, där jag hade boende en medarbetare i min affär. Valpen fick där gå lös, och när den var omkring sju månader gammal berättade mig min medhjälpare, att det lovande gryet låg som en vit prick utefter fälten på distanser så avlägsna att den knappt var upptäckbar för ögat. Aldrig hade han sett något motsvarande i hundväg. Då min man icke var jägare, fäste jag icke så stort avseende härvid.

Emellertid kom dressyrperioden och Flame sändes till Svärd på dressyr. Jag fick snart brev från honom, däri han meddelade förloppet av sitt första försök på fältet. Han gick ut på morgonen med Flame, som då började driva lärkor. Detta höll hon i med till middagen, visselpipa och vad därmed sammanhängde gav hon blankt sjutton. Här fanns intet att göra, Flame måste lämnas åt sitt öde och Svärd gick hem och åt middag. Fram emot aftonen gick hr S. ut igen. Flame drev fortfarande lärkor men gående och med tungan hängande.

Detta ingav icke stora förhoppningar om ett gott resultat, och de följande försöken satte nog sinnet i jäsning gång på gång. Men det bättrade sig i samma mån som fältproven i Sala samma år (1905) närmade sig.

Flame skulle delta. En vecka före skrev hr Svärd, att Flame ogenerat hoppat rätt in i en orrkull. Det var dock icke fel på näsan, utan blott okynne och livslust. Stryk fick hon härför, och så var den saken klar. Två dagar före provet skulle hon lära sig rapport. Den tidens poängbedömning krävde denna egenskap för att ej bliva handikappad. Hon deltog och tog första och hederspris i ungdomsklass, andra i öppen och andra i parklass. Den inlärd rapporten kunde hon också klara, ehuru jag anser systemet i detta avseende oriktigt. Detta var början och sedan gick hon från seger till seger intill 1909, då jag ej

vidare önskade henne med, för att icke ligga i vägen för andra.

Champion Flame förenade i sig alla egenskaper. Hon var en stjärna på fältet, en stjärna på jakt, en stjärna som sällskap och i tillgivenhet, en stjärna i dressyr och lydnad. Hennes näsa var av högsta klass, hennes sök likaså, detta oavsett om jag jagade på vida fält eller i skogsterräng.

Champion Flame rättade sig praktiskt efter alla förhållanden. Som apportör var Flame oupphunnen. Det är möjligt att mitt minne sviker mig, men faktiskt vet jag mig ej under jakt med henne ha förlorat en enda fågel, som omedelbart fallit för henne och löpt undan.

Jag minnes en gång huru en vingskjuten raphöna tycktes gäcka Flames och mina ansträngningar, men så hade hon också krupit in i en stenmur. Vi fingo henne där till slut. Flame arbetade lika mycket som två eller tre andra hundar. Jag var så van härvid, att jag ansåg en sådan sak helt naturlig. Först då hon gick bort, insåg jag hur litet värde jag satt på henne, och det grämde mig då mycket.

Blott en gång i hennes liv förlorade hon under jakt ledningen. Det var i Frostviken 1907. Gold var i tagen och valde terrängen med sina ögon. Flame linjerade upp terrängen, som hon var van. Emellertid visade det sig att Golds metod då var bättre. Han tog de flesta stånden, och vid tvåtiden på dagen kände Flame sig besegrad och började följa Golds görande. Detta var, såvitt jag kan minnas, också den enda gången.

Champion Flame hade svårt att föda valpar, blödningar följde på sista tiden. Hon dog också av sådana efter sin sista valpkull, däri Champion Flame II föddes 1912. Detta tog mig mycket hårt, men icke blott mig utan lika mycket hustrun till min jägare, som vårdade henne. Hon grät under en månads tid.

Två månader sedan hon dött, var jag jämte min jägare ute på Uppsala-slätten och hade med oss hela valpkullen efter Flame. Vi gingo in i en backe med hela den livliga hundskaran, och skulle gå ut på andra sidan. När vi kommit mitt på kullen viskar min jägare och gamle tro-tjänare mycket sakta med en röst som helt avvek från den vanliga: »Grosshandlarn, här under oss vilar Flame.»

Då blev det slut på den färden, och slut på all jakt på Uppsalaslätten. Jag hade ej vetat, ej heller velat veta, var Flame var jordad, och efter hennes bortgång talades aldrig ett ord om henne. Min jägare förstod att jag skulle bliva upprörd, och därför hade intet yttrats förr än nu. Det var också sista gången vi talade om Champion Flame, stjärnan bland stjärnor.

Seabrees. Som jag förut antytt, var min strävan att få Trefftypen åter, så trogen som möjligt men i lättare form. Seabrees syntes mig giva lön för all min möda i detta hänseende, och jag vågar säga att det var förenat med verklig möda att utföra alla dessa experiment. Därtill var det mycket dyrbart.

Seabrees var lätt, elegant, intelligent, hade fin näsa och trots sin ungdom briljanta jaktegenskaper. Hon föddes 1908, deltog i fältproven vid Uppsala 1909. Seabrees var dock ej disponerad den dagen, förmodligen sjuk. Hon fick andra pris i ungdomsklass, tredje i öppen och andra i parklass. Både före och efter fältprovet hade hon visat glänsande prestationer, som bådade storverk. Så deltog hon i utställningen i Stockholm 1910, där hon blev etta med hederspris i ungdomsklass och gav Mr Arkwright en lång och svår stund i segrareklassen, där hon blev tvåa. Samma år gick hon till Danmark och Norge och slog där allt, så kom hon hem för att dö i valpsjuka.

För en enda gång under mitt liv som pointeruppfödare kände jag då en grundlig och långvarig frestelse att sluta

upp med alla strävanden för pointern. Allt vad jag hitills arbetat för, kulminerade i Seabrees och dog delvis med henne.

Champion Flame II, vars levnadssaga ännu ej är slutad, fick mycket i arv efter sin moder.

Att hon ej blivit så idealisk som denna kan helt tillskrivas mig, som låtit henne ledas och föras av olika personer. Flame II har sin moders alla egenskaper, men hennes sinne har ej blivit lika fogligt. Därför har jag ej heller fått ut av henne så mycket jag önskat, varibland lydriad utgör en första fordran.

Uni var en briljant tik i en jägares hand, och i allt lik sin fader Gold. Samma duglighet på fältet, samma glödande hängivenhet, dock ej fullt så vek till sinnet som fadern Gold.

En av Englands mest framstående domare hade tjänstgjort i Ryssland och därvid uttalat, att den bästa och vackraste pointer han hitintills sett, var på en utställning i Stockholm och tillhörde mig. Herr Emil Nobel reste hit för att förvärva denna hund.

När vi genomgingo allt, blev det klart för oss att den åsyftade var en hund fallen undan min förut omnämnda Foggy 1161 efter Blixt Knix F 2833, vilken tog andra pris på utställningen 1909.

Nå, hunden var utmärkt vacker, men halsen kunde varit längre. Emellertid avvek han vad jaktanlagen beträffar från alla de övriga, och jag tyckte därför icke om honom, utan gav bort honom.

Jag ville ej att herr Nobel skulle hava den hunden, utan avstod åt honom Uni. Vid besök sedermera i Ryssland återsåg jag henne under jakt, och var det rörande att erfara den glädje hon lade i dagen vid igenkännandet.

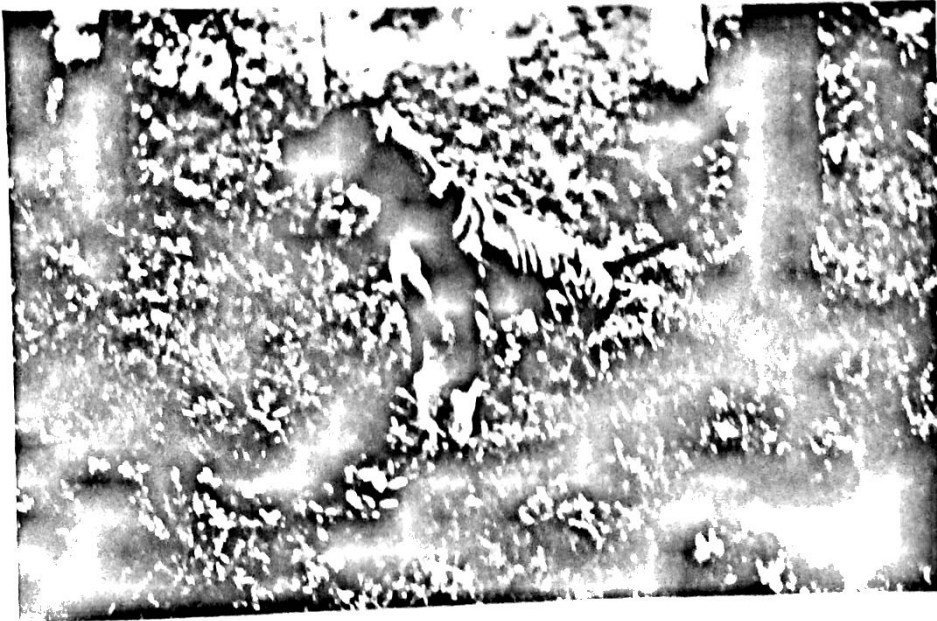
Uni dog av kräftsjukdom. Allt gjordes för att rädda henne, tvenne medicine doktorer skötte henne samtidigt.

Med Uni miste herr Nobel den bästa och trognaste hund han ägt.

Jag måste nu sluta, känner mig nästan färdig anhålla om tillgift för en lång och måhända mindre intressant historia.

Stockholm 10 febr. 1919.

J. E. Frykberg.

SPANNARBO-TIPPI